

νεκροῦ τὸν εἶχον ἀνεγείρει· ἀπὸ τοῦ φριτέρου του, καὶ διάταξε νὰ τὸν ἐπαναθάψωσιν. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον εἶδον τὸν νεκρὸν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡς καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰέλθῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Τότε ὁ ἱερεὺς ἐνοήσας ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατὰ θεῖαν βούλησιν, ἀφῆκε τὸν νεκρὸν ἐντὸς τοῦ τύμβου του. Κατὰ μικρὸν, τὸ σάβανόν του ἐπέσε κατασχισθὲν εἰς ῥάκη, καὶ εἶδον τὰ μέλη αὐτοῦ κατεξηραμένα, τοὺς ὀφθαλμοὺς τετηγμένους ἐντὸς τῶν κογχῶν τῶν, τὰς σάρκας τοῦ σώματος ἥρανισμένας, εἰς τρόπον ὥστε ἔμεινε μόνον ὁ εἰδεχθεὶς αὐτοῦ σκελετός, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Πολλὰ ἔτη παρήλθον καὶ τὸν γηραῖον ἱερεῖα διεδέχθη νεώτερός τις κενόδοξος καὶ σκεπτικὸς ὡς οἱ πολλοὶ τῶν νέων. Ἐσπέραν τιὰ εἶχε προσκαλέσει εἰς συμπόσιον περιχαρῇ συναναστροφῇ καὶ ἐν μέσῳ τῆς θορυβώδους εὐθυμίας μετὰ τὰς πολυαριθμοὺς σπονδὰς ὁ ἱερεὺς ἤρχισε νὰ διηγήσῃ περὶ τοῦ νεκροῦ, (ὅστις ἦτον ἡδὴ ἐν τῷ τύμβῳ του, ἀποκρούων τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς διηγεῖται περὶ τοῦτου, καὶ ἐρωτᾷ ἐάν τις θελῇ νὰ ἑκταγῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ φρικώδους ἐκείνου πτώματος, ὅπως τὸ παρατηρήσωσιν ὀλίγον καὶ ἐκ τοῦ πληρίου. Ἀλλ' εἰς τοὺς λόγους τούτους πάντες οἱ συνδαιτυμόνες εἰσέλασαν, καὶ τὰ πνεύματα αὐτῶν κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου· διότι ἦτο νῦν καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη τῶν Χριστουμένων νύξ, καθ' ἣν οἱ νεκροὶ ἐγείρονται ἐκ τῶν τάφων αὐτῶν, ὅπως ὑπάγωσι νὰ δεηθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐν τούτοις ὁ ἱερεὺς δὲν θέλει νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐνόχου αὐτῆς τῆς ταξίας καὶ προσηλὲι νεάνιδά τινα ἔχουσαν τὴν ἀπλοϊκότητα τῆς ἡλικίας καὶ τὴν ἰσχύον τῆς ἀθωότητός της.

— Ἀκουσον, Αἰκατερίνη, τῇ εἶπε, θέλω σοὶ προσφέρει τρισκόσια σκευδὰ, ἐάν θελῃς νὰ ὑπάγῃς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ νεκροῦ καὶ τὸν φέρῃς ἐνταῦθα. Ἡ νεῆνις ἐξέρχεται, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐπιστρέφει μετὰ τοῦ σκελετοῦ, οὕτως τὰ ὅτι ἀφῆκαν ἔχον πέθιμον περόντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὸν πλησιάζουσι λοιπὸν τὸν ψηλαροῦσι πανταχόθεν, καὶ γελοῦσι διὰ τὸ ἐλεεινὸν αὐτοῦ θέαμα, ἀκολούθως διατάττουσι τὴν νεάνίδα νὰ τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς τὸν τύμβον του· ὅθεν ἡ Αἰκατερίνη ἐξέρχεται πάλιν ἀλλ' αὖτα τὸν στηρίζει εἰς τὸν τοίχον τῆς ἐκκλησίας, παύσας τὸ πῦμα ἐμψυχούται, τὴν σφίγγει μὲ τοὺς βραχίονάς του τοὺς σκληροὺς ὡς τὰς σιδηρὰς ῥάβδους, καὶ τῇ λέγει.

— Ἦλθες νὰ μὲ σκηώσῃς ἐκ τῆς θέσεώς ἣν κατέχον, ὅπως μὲ παραδώσῃς εἰς τὸν καγχασμὸν καὶ τὴν περιφρόνησιν· πρέπει καὶ σὺ νὰ ἐξαγοράσῃς τὸ ἀμύτημά σου, πρέπει ν' ἀποθάνῃς.

Ἡ δυστυχὴς Αἰκατερίνη ἀρνεῖται φωνὰς σπαραξικαρδίας καὶ ἐπικαλεῖται εἰς βοήθειαν τὴν Παρθένον καὶ τοὺς ἁγίους. Ἀκούσας δὲ ὁ νεκρὸς αὐτὴν οὕτω δεομένην φαίνεται ὅτι κάμπτεται· καὶ λοιπὸν, τῇ λέγει· Ἐν μόνον μέσῳ σωτηρίας σοὶ μένει. Εἰσελθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, καὶ θέλεις ἰδεῖ τρεῖς νεάνιδας γο-

νυπετεῖς ἐνώπιον τοῦ θωμοῦ· αὗται εἰσὶν αἱ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἔχω πλέον οὔτε ὕπνον οὔτε ἔσθην καὶ δὲν δύναμαι νὰ καταβῶ εἰς τὸν τάφον, οὐδὲ διαβῶ τὴν θύραν τοῦ ἁγίου βήματος· πρέπει δὲ μείνω ἐνταῦθα, μέχρις οὗ αὐταὶ μὲ συγχωρήσιν· Πινησκοντα ἔτη παρήλθον ἡδὴ, ἀπ' οὗτου ματαπεριμένω τὴν ἀπελευθέρωσίν μου· ὕπαγε λοιπὸν τὰς εὐχὰς καὶ παρακάλει τὰς δι' ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνη φρικώσα ἀνοίγει τὴν θύραν ἐκκλησίας· ἅπας ὁ νόρθος ἐλαμπεν ὡς εἰς τὰς ῥαβδὰς τῶν μεγάλων τιτετῶν, καὶ αἱ μελωδίαί, καὶ γοεροῦ ἁγματος ἀντήχουν εἰς τὸν θόλον διακρινόμεναι ἐνώπιον τοῦ θωμοῦ τὰς τρεῖς νεάνιδας κεκαλυμμένας διὰ μακρὰς λευκῆς καλύπτρας, γονυπετεῖς, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ ψαλμωδούσας, πληροὶ καὶ ζῆτε ἡ χάριν διὰ τὸν νεκρὸν, ὅστις ἵσταται εἰς τὴν θύραν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνακράζουσι συγχρόνως αἱ νεάνιδες, μὴ ζῆτε δι' αὐτὸν χάριν.

— Ἐπιστρέψον καὶ πάλιν πρὸς αὐτὰς, εἰς τὸν σκελετὸς πρὸς τὴν Αἰκατερίνην, ἥτις εἶχε ἐλθεῖν μετὰ τῆς αὐτῆς φρίκης νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐλπίδα πάντων. Ἡ Αἰκατερίνη ἐπανερχεται καὶ ἀνακράζει.

— Δόξατὲ τῷ τῇ χάριν· ἐάν δὲν ἔχῃτε πρὸς τὸν συμπαθεῖαν, εὐσπλαγχνισθῆτε καὶ ἐμὲ.

— Ὅχι, ὄχι, παγαπασι χεῖρας, ἀποκρύνουσι νεάνιδες.

— Ἐπιστρέψον δὲ τελευταίαν φορὴν λέγει ὁ νεκρὸς· καὶ ἂν ἡ δέησίς σου δὲν εἰσάκουσθῃ, τότε σὺ μὲν θέλεις ἀποθάνει, ἐγὼ δὲ θέλω μένειν ἐν τοιοῦτος.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐπανερχεται, κλίνει τὸν γόνατον καὶ κραυγάζει.

— Φεισθητέ τὸν καὶ δόξατὲ τῇ χάριν· οἱ νεάνιδες ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Αἱ νεάνιδες τέλος μύλλοι· θύεται, ἐψυθύσαν· κώπως τὴν λέξιν οὕτως ὡς ἡμεῖς!!! Τότε ἅπαντα παύουσιν, αἱ λαμπάδες σβέννυνται καὶ ὁ νεκρὸς κατέρχεται εἰς τὸν τάφον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλ.)

ὑπὸ Κ. Ν. Γεωργιάκα.